

kids en de Bijbel

voorlezen of zelf lezen, samen bidden, kleuren, puzzelen en knutselen

Verhalen die de Here Jezus als kind hoorde: 40 jaren in de woestijn.

De Israëlieten kampeerde in tenten in de woestijn. Overdag was er een grote wolk te zien en als het donker was, zagen ze vuur in de wolk. Dat betekende dat de Here God dag en nacht bij hen was om op hen te letten en hen de weg te wijzen naar het beloofde land.

De Here God zei dat de mensen iets van al het goud, zilver, hout en de juwelen en verf die zij van de Egyptenaren hadden gekregen, aan Mozes moesten geven. Dan kon hij een grote en mooie tent maken voor de Here. Veel mensen hielpen daarbij. De Here God had Mozes laten zien hoe de tent eruit moest zien. Hij werd gemaakt van rode, blauwe en witte doeken, en over het dak kwamen doeken van dierenvelen, zodat het binnen donker en koel bleef. Ze maakten meubels van hout met goud erover. Geen meubels zoals jullie thuis hebben, maar speciale voor Gods huis. Maar dat is nog een beetje moeilijk voor jullie. De familieleden van Aäron werkten voor de Here God in de tempel. Toen alles klaar was, en de Here God Mozes goede regels had gegeven voor het leven in het beloofde land, was het tijd om daarheen te gaan. Maar eerst stuurde Mozes twaalf mannen naar dat land, om goed te kijken hoe het eruit zag. De anderen wachtten vol spanning! Wat zouden ze te vertellen hebben? Ze vonden een heel mooi land! Er groeide genoeg eten voor allemaal. Er stonden bomen met vruchten, er waren korenvelden zodat ze brood konden bakken, en er groeiden druiven. Ze gingen terug met een grote tros druiven, die zo zwaar was dat twee mannen hem moesten dragen! Maar er waren ook grote steden met sterke muren. Daar woonden hele grote mensen! Ja reuzen!

Tien van de mannen zeiden: 'Wij kunnen dat land nooit in! Ze winnen makkelijk van ons! Het gaat echt niet!' Maar twee mannen - Jozua en Kaleb - zeiden: 'Ja, dat is zo, wij kunnen het niet zelf, maar met de Here God wel. Kom op, laten wij gaan!' Maar het volk luisterde naar de tien bange mannen: 'Wij gaan niet hoor!' zeiden ze. De Here God was heel verdrietig, want Hij kon hen helpen. 'Nou, je wilt zelf niet, en dan gaan jullie helemaal niet' zei Hij. 'Jullie blijven nog veertig jaren in deze woestijn, omdat jullie mij niet geloven, en niet jullie, maar jullie kinderen zullen het beloofde land binnengaan.' Wat jammer dat ze de Here God, die hen echt liefhad, weer niet geloofden. G.T.